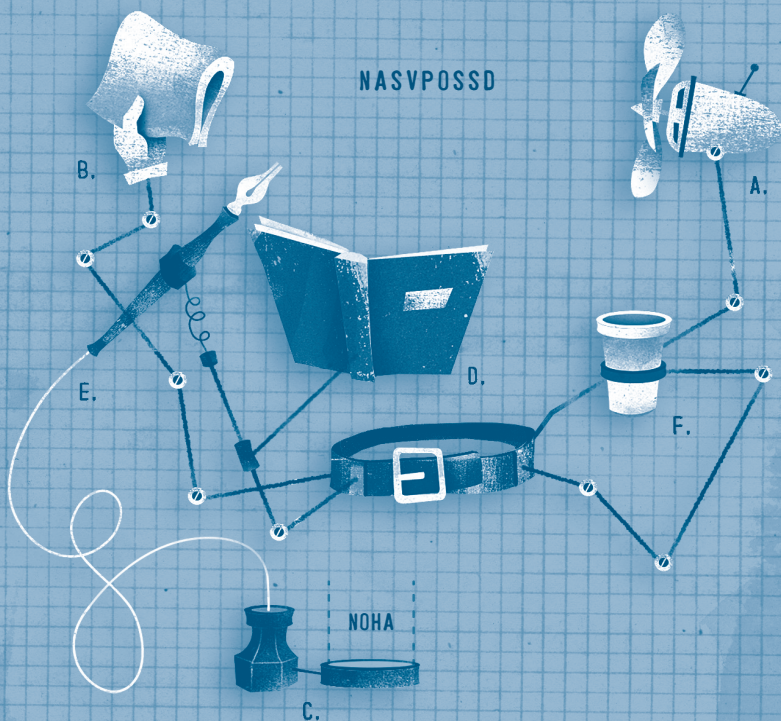

3. KAPITOLA

TEMPLETONOVSKÉ DVOJČATÁ MAJÚ OTÁZKU

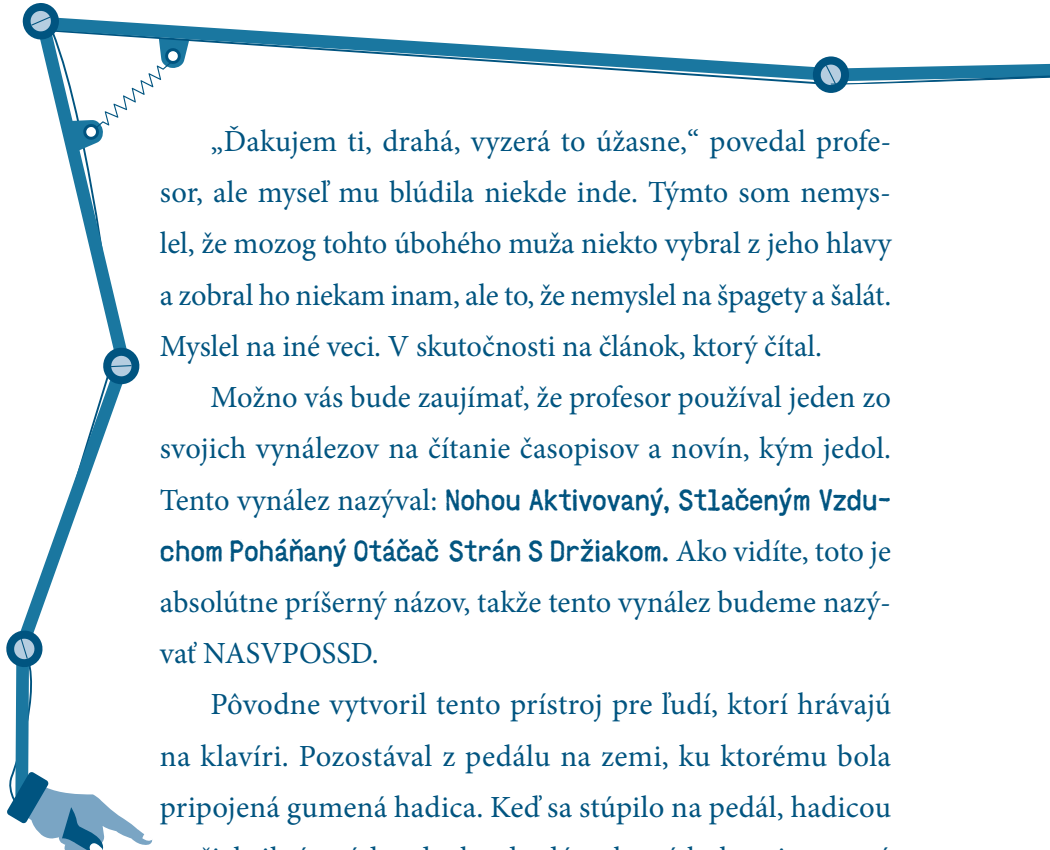
Keď profesor Templeton vyšiel zo svojej pracovne neskoro večer, ako vždy hlboko nad niečím premýšľal. Z tohto dôvodu si nevšimol niektoré nezvyčajné veci, ktoré urobili dvojčky, kým varili večeru.

Počuli ste dobre. Varili večeru. Občas ju varievali, keďže to pre nikoho z Templetonovcov nebol problém. Ako môžu dvanásťročná decká robiť takú vec? Ale, prosím vás. Dali zovrieť vodu na špagety, zohriali omáčku na cestoviny, nakrájali hlávku šalátu na menšie kusy a poliali ich šalátovým dresingom z fľašky. Keďže boli všetci veľmi zaneprázdnení, toto bola ideálna večera, akú mávali vždy.

Profesor si nevšimol, že jedáľenský stôl trochu posunuli a, že jeho stolička bola na opačnej strane ako bývala. Aj keby si všimol toto nové rozmiestnenie nábytku, tak by mu to nevadilo. Potom duchom neprítomne pozdravil dvojčatá, skontroloval poštu, umyl si ruky a sadol si ku stolu.

V kuchyni John naložil špagety na tanier, polial ich omáčkou a vedľa naložil šalát. Abigail potom, predstierajúc, že sa nič výnimočné a neobvyklé nedeje, priniesla do jedálne tanier a položila ho pred otca.

„Ďakujem ti, drahá, vyzerá to úžasne,“ povedal profesor, ale myseľ mu blúdila niekde inde. Týmto som nemyslel, že mozog tohto úbohého muža niekto vybral z jeho hlavy a zobral ho niekam inam, ale to, že nemyslel na špagety a šalát. Myslel na iné veci. V skutočnosti na článok, ktorý čítal.

Možno vás bude zaujímať, že profesor používal jeden zo svojich vynálezov na čítanie časopisov a novín, kým jedol. Tento vynález nazýval: **Nohou Aktivovaný, Stlačeným Vzduchom Poháňaný Otáčač Strán S Držiakom**. Ako vidíte, toto je absolútne príšerný názov, takže tento vynález budeme nazývať NASVPOSSD.

Pôvodne vytvoril tento prístroj pre ľudí, ktorí hrávajú na klavíri. Pozostával z pedálu na zemi, ku ktorému bola pripojená gumená hadica. Keď sa stúpilo na pedál, hadicou prešiel silný prúd vzduchu do dýzy, ktorá bola pripevnená k držiaku s notami. Prúd vzduchu otočil stranu.

Smejete sa, ale otáčanie strán je veľmi dôležité pre klaviristov, ktorí sledujú noty, kým hrajú a nemôžu pri tom zdvihnúť ruky od kláves. Je to tak dôležité, že počas seriózných klavírných predstavení je *ďalšia ľudská bytosť* poverená otáčaním strán.

Myslíte si, že si to vymýšlam, ale ubezpečujem vás, že je to pravda. Opýtajte sa svojho rodiča, pestúnky, katechéta, športového trénera alebo učiteľa klavíra, či je to pravda alebo nie. Alebo radšej nikoho z nich neotravujte a dajte na moje slová.

NASVPOSSD má slúžiť na to, aby si klaviristi mohli sami otáčať strany. A viac-menej to fungovalo. (Prúd vzduchu niekedy otočil viac strán, čo znamenalo, že prístroj „potreboval ešte doladiť“, ale aj tak.) Profesor potom zistil, že to dokáže otáčať strany kníh alebo časopisov, vďaka čomu mohol jesť a čítať zároveň bez toho, aby ho niečo vyrušilo počas jedenia a čítania. Zatiaľ ešte nevylepšil tento prístroj, takže sa ešte nikde nepredával, ale vkladal do neho veľké nádeje a veril v úspech vo svete hry na klavíri a svete čítania a jedenia zároveň.

Zatiaľ čo profesor čítal a jedol, Abigail tam stála, zadržovala dych a ukradomky sa pozerala na strop. Potom začula nejaké syčanie a poobzerala sa okolo seba.

Bol to John, šepkal z kuchyne: „Abi! Pomoc!“

Abigail sa rozbehla do kuchyne. Jej brat držal rybársku udicu. Jej vlasce sa ťahal po strope cez kuchynské osvetle-

nie (ktoré ho držalo), potom cez kuchynské dvere do jedálne a cez jedáľenské svetlo. Koniec vlasca s olovkom a háčikom sa hompáľal vo výške, nad tanierom profesora Templetona.

John ukázal na strop kuchyne: „Zaseklo sa to.“

Abigail zdvihla pohľad: vlasec udice, ktorý sa John snažil namotať späť, sa zachytil o niečo na stropnej lampe. Abigail povedala: „Och, panebože,“ a v okamihu sa rukami oprela o kuchynskú dosku a vyskočila na ňu.

Z dosky Abigail videla, kde je problém. Trocha vlascom zatriasla a ten sa uvoľnil. John ho rýchlo navil, aby ho dostal naspäť pod kontrolu.

Abigail zoskočila dole. „Fajn,“ povedala. „Poďme na to.“

Vrútila sa späť do jedálne práve vo chvíli, keď jej otec, stále čítajúc časopis, povedal: „Deti, vy nebudete jesť?“

A potom zdvihol pohľad. Uvedomil si, že zo stropu priamo nad jeho tanierom visí fotografia psa. Ten pes, čisto biele zviera s dlhou špicatou papulkou, malými padnutými trojuholníkovými ušami a milými tmavými očami, pozeral rovno na neho.

„Panebože,“ povedal.

D.

F.

E.

A.

B.

C.

„Oci,“ povedala Abigail. Bola nervózna, zľahka sa nakláňala a na tvári sa jej zračil výraz, ako keď veľmi opatrne, so zadržaným dychom kráčaš cez zamrznuté jazero a dúfaš, že sa pod tebou ten ľad nepreborí.

MOHLI BY SME DOSTAŤ TOHTO PSA?

Profesor upieral zrak na fotografiu.

„Nie presne tohto psa,“ Abigail rýchlo povedala. „Ale takýto druh psa. Prosím?“

„Prosím, oci?“ zakričal John z kuchyne.

A potom, akoby sa zobudil zo sna, sa profesor poobzeral okolo seba a všimol si, že dvojčatá posunuli stôl tak, aby bola jeho stolička presne pod stropným osvetlením. Otočil sa a zbadal, že vlasec udice sa tiahne z kuchyne. „Veľmi múdro urobené,“ zamrmlal.

„Takže môžeme? Prosím?“ opýtala sa Abigail. „Budeme sa o neho starať, venčiť ho a všetko ostatné.“

„Och, neviem, Abi,“ povedal profesor. „Nový pes... je to veľká zmena.“